

УРОЦИ ОТ КУЧЕШКИЯ ЖИВОТ

Исус Навиев 14:6-12

6 В това време, като се приближиха юдейците при Исуса в Галгал, Халев, син на Ефония Кенезов, му каза: Ти знаеш какво е говорил Господ на Божия човек Моисей за мене и за тебе в Кадис-варни. 7 Аз бях на четиридесет години, когато Господният слуга Моисей ме прати от Кадис-варни, за да разгледам земята; и донесох му известие според както ми беше на сърце. 8 Братята ми, обаче, които отидоха с мене, обезсърчиха людете; но аз последвах напълно Господа моя Бог. 9 За това, в същия ден Моисей се закле, казвайки: Земята, на която са стъпили нозете ти, непременно ще бъде наследство на тебе и на потомците ти за винаги, защото ти напълно последва Господа моя Бог. 10 И сега, ето, Господ ме е опазил жив, както каза, тия четиридесет и пет години, от времето когато Господ говори това на Моисея, когато Израил ходеше по пустинята; и сега, ето, днес аз съм на осемдесет и пет години. 11 Днес аз съм тъй силен, както в деня, когато ме прати Моисей; както беше тогава силата ми, така е и сега силата ми да воювам и да излизам и да влизам.

Името “Халев” означава “куче”. И изглежда, че Халев до голяма степен отговаря на името си. Той беше верен, последователен и силен. Кучетата, ако и да са отхвърлени и презрени (в семитската култура кучетата се считаха за нечисти), все пак имат редица добродетели:

КУЧЕТО ВСЕОТДАЙНО СЛЕДВА ГОСПОДАРЯ СИ

Пет пъти (Числа 14:24; Второзаконие 1:35-36; Исус Навиев 14:8,9,14) Писанията казват за Халев, че той “напълно последва Господа”.

Ние се наричаме ученици на Христос. Да бъдеш ученик означава да бъдеш последовател – да следваш някого. Същността на християнството е да следваме Исус. Ние не следваме доктрини, ние следваме Господ. Във 2Тим.1:12 ап. Павел казва:

“Но не се срамувам; защото зная в Кого съм повярвал”

Кучето иска да бъде близо до господаря си. Щом той тръгне нанякъде, кучето веднага се изправя на краката си и иска да тръгне с него. То като че ли казва: “Идвам с теб. Където отиваш ти, там отивам и аз”. За него няма значение къде отива господаря му, какво ще прави или колко дълго ще се бави. То просто иска да бъде с него. Това би трябвало да бъде и нашето желание като християни. Да бъдем винаги с Господа – да Го следваме, дори по пътя към Голгота.

КУЧЕТО ХОДИ С ОБОНЯНИЕ, НЕ С ВИЖДАНЕ

За нас, преведено на духовен език, това означава да живеем живот на вяра. Във 2Кор.5:7 се казва:

“с вярване ходим, а не с виждане”

Халев ходеше с вяра. Да ходим с вяра означава първо, да знаем Божието Слово към нас и второ, да очакваме неговото изпълнение и да го изискваме. В Ис.Нав.14:6-9 виждаме, че Халев знаеше какво беше говорил Бог за него:

“6 В това време, като се приближиха юдейците при Исуса в Галгал, Халев, син на Ефония Кенезов, му каза:

Ти знаеш какво е говорил Господ на Божия човек Моисей за мене и за тебе в Кадис-варни. 7 Аз бях на четиридесет години, когато Господният слуга Моисей ме прати от Кадис-варни, за да разгледам земята; и донесох му известие според както ми беше на сърце. 8 Братята ми, обаче, които отидоха с мене, обезсърчиха людете; но аз последвах напълно Господа моя Бог. 9 За това, в същия ден Моисей се закле, казвайки: Земята, на която са стъпили нозете ти, непременно ще бъде наследство на тебе и на потомците ти за винаги, защото ти напълно последва Господа моя Бог.

Халев знаеше какво е говорил Бог за него. Той беше хванал една следа и я преследваше. А знаем ли ние какво е говорил Бог за нас? Надушили ли сме следата, която Той желае да преследваме? Познаваме ли “аромата” на нашия Господ?

КУЧЕТО Е ПРЕСЛЕДВАЧ

В ст.10 се казва, че от времето, когато Бог беше дал обещание на Халев до момента на неговото осъществяване бяха изминали 45 години:

“10 И сега, ето, Господ ме е опазил жив, както каза, тия четиридесет и пет години, от времето когато Господ говори това на Мойсей, когато Израил ходеше по пустинята; и сега, ето, днес аз съм на осемдесет и пет години.”

Халев преследваше видението, обещанието, което Бог му беше дал. Той никога не спря! Има обаче едно нещо, което е по-трудно за едно куче от това да преследва, и то е да чака. Ако например господарят му го вземе със себе си на пазар и влезе в магазина и му заповяда да остане вън и да чака. Кучето не знае какво става вътре в магазина, но то стои

отпред и чака само защото господаря му е наредил така. Ако е добре обучено, то нито ще си тръгне, нито ще влезе в магазина за да търси господаря си и да го изложи.

В духовния живот нещата са подобни. Истинският изпит на вярата е не преследването, а чакането. Чакаш, защото твоя Господ ти е наредил да чакаш. И защото си сигурен, че дори и да не знаеш какво става в невидимия свят и защо се бави Той, Бог със сигурност ще се появи.

В Авакум 2:1-3 пророкът споделя своето преживяване:

1 На стражата си ще застана,
Ще се изправя на кулата,
И ще внимавам да видя какво ще ми говори Той,
И какво да отговоря на изобличителя си.
2 Господ в отговор ми рече:
Напиши видението и изложи го ясно на дъсчици,
За да може да се чете бърже.
3 Защото видението се отнася към едно
определено бъдеще време,
Но бърза към изпълнението си, и няма да излъже;
Ако и да се бави, чакай го,
Защото непременно ще дойде, няма да закъснее.

Бог не винаги изпълнява обещанията си със скоростта с която ние бихме искали Той да го прави. Има моменти когато Той очаква от нас ние да уповаваме в Него за дълго време преди Той да изпълни думите си към нас. Халев чакаше 45 години Бог да изпълни Словото Си и изглежда че не беше ни най-малко обезкуражен от този факт.

Нека и ние да не се обезкуражаваме. Ако Бог е обещал нещо, то Той със сигурност ще го изпълни!

КУЧЕТО Е УПОРИТО

Когато здраво захапе нещо, то не го пуска. Ако един питбул захапе парцал, човек може да го вдигне от земята и да го върти накъдето си поиска, но питбулът се движи заедно с парцала и не го пуска.

В това можем да видим пример на упоритост и усърдие. Вижте Халев. Дори и след 45 години той си искаше това, което Бог му беше обещал. 45 години той го беше пазил в сърцето си и сега беше дошъл момента той да си го получи (Ис.Нав.14:12-14):

12 Сега, прочее, дай ми тая поляна, за която Господ говори в оня ден; защото ти чу в оня ден, че имало там енакими и големи укрепени градове; та дано бъде Господ с мене, и аз ще ги изгоня, според както Господ каза.

13 Тогава Исус го благослови; и даде Хеврон за наследство на Халева, Ефониевия син.

14 За това Хеврон стана притежание на Халева, син на Ефония Кенезов, както е и до днес, защото той последва напълно Господа Израилевия Бог.

Халев каза на Исус Навиев: “Дай ми тая поляна, за която Господ говори в оня ден!”. Той искаше това, което му принадлежеше. Беше стъпил на тази поляна преди 45 години и Бог му я беше обещал. С всичко това Халев ни показва, че не трябва да бъдем духовно мързеливи. Не трябва да се задоволяваме с нищо по-малко от Божието най-добро. В Евр.6:11-12 се казва:

11 И желаем всеки от вас да показва същото усърдие за пълна увереност в надеждата до край; 12 да

не бъдете лениви, но да подражавате ония, които чрез вяра и устояване наследяват обещаните благословения.

Не позволявай на дявола да открадне видението, което Бог е поставил в сърцето ти! Дръж се за него каквото и да става!

НАЙ-ЛОШОТО НЕЩО, КОЕТО МОЖЕ ДА СЕ СЛУЧИ НА ЕДНО КУЧЕ Е ТО ДА ИЗГУБИ КОНТАКТ С ГОСПОДАря СИ

Тогава то изгубва смисъла в живота си. Души всеки срещнат... Но като разбере, че той не е господаря му се разочарова още повече. Така се чувстват и християните, които са загубили контакт с Исус. Те обикалят наоколо като “душат” и се питат, “Това ли търся аз?” Но никой друг господар няма да ги удовлетвори. В Зах.1:3 Господ заръчва на пророка:

3 Затова кажи им:
Така казва Господ на Силите:
Върнете се при Мене, казва Господ на Силите;
И Аз ще се върна при вас, казва Господ на Силите.

Ако си се отделил от Бога, то върни се при него. Той те чака. Искане да бъде с тебе. А и бъди сигурен, че никъде и в нищо друго не би могъл да намериш смисъл в живота си!

В заключение бих искал да си зададем следните въпроси:

- Кой е нашия господар?
- Какво е нашето видение?
- Виждаме ли се в небето?
- Виждаме ли семейството си спасено?
- Какво е нашето видение за живота ни?

- Разбрали ли сме Божието предназначение за нашия живот?
- Какво правим за изпълнението на видението, което Бог ни е дал?
- Преследваме ли го, отхвърляме ли го, или може би сме го забравили?
- С вяра ли ходим или с виждане?

Ако искаме да влезем в нашата обещана земя, ние трябва да бъдем хора като Халев – да преследваме видението си докато го постигнем! Амин!